

María Callas

Títol original: *Maria* **Direcció:** Pablo Larraín **Guió:** Steven Knight **Països:** Itàlia, Alemanya, Xile i EUA **Durada:** 122 min **Any:** 2024 **Gènere:** Biografia **Interpretació:** Angelina Jolie, Pierfrancesco Favino, Alba Rohrwacher, Haluk Bilginer... **Música:** John Warhurst **Fotografia:** Edward Lachman **Distribuïdora:** Diamond Films **Estrena a Espanya:** 07/02/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

La tumultuosa, bella i tràgica història de la vida de la cantant d'òpera més important del món, reviscuda i reimaginada durant els seus darrers dies al París dels anys setanta. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Angelina Jolie sublima el dolor i la glòria de Maria Callas

La nova pel·lícula del cineasta xilè Pablo Larraín s'ha presentat a Competició al Festival de Venècia.

Plantejada com una mena d'òpera en tres actes, a les quals cal sumar les pertinents obertura i epíleg, *Maria* completa una trilogia de films biogràfics amb els quals el cineasta xilè Pablo Larraín ha explorat el destí tràgic de diverses de les dones més cèlebres del segle XX. Després de *Jackie* i *Spencer* –dues obres que posaven el focus en la cara més macabra de les vides de Jackie Kennedy i Lady Diana Spencer–, **Larraín eleva el llistó del seu cinema per endinsar-se, amb enorme respecte i un benvingut pudor, en l'última setmana de vida de la soprano Maria Callas. Després de quatre anys allunyada dels escenaris, la gran dama de l'òpera sucumbeix a la solitud i la frustració entre les grans estances del seu apartament parisenc i les espaioses avingudes de “la ciutat de la llum”.** Amb el cor i el fetge malmesos per l'addicció als barbitúrics, i amb la veu minvada per la manca d'entrenament, la diva es llança a un últim intent per tornar als escenaris, però els esforços per recuperar la glòria són infructuosos. Aquest resum de la trama de *Maria* podria fer pensar en un altre dels espectacles flagel·lants que han caracteritzat l'obra de Larraín; tanmateix, entre les tenebres que perfila el film, emergeix una figura indomable, amb una rebel·lia que trastoca els fonaments d'un món patriarcal i un geni artístic que s'arremolina com un vendaval tot i que la seva decadència resulta evident. Fa l'efecte que Larraín s'identifica amb la vocació i el fulgor creatiu de Callas, i això converteix *Maria* en l'obra més devocional de l'autor de *No*.

I no només això. El xilè troba en el crepuscle vital de Maria –marcat pel record dels seus traumes afectius i el trànsit per l'abisme de la bogeria– un receptacle perfecte per endinsar-se al seu territori favorit: els límits entre la fantasia i la realitat. Larraín situa Callas en un espai ambigu i informe, ple de fantasmes del passat i de la imaginació. “El que és real i el que no és real és només cosa meua”, afirma la soprano indignada quan el seu majordom posa en dubte que la cita amb un periodista sigui autèntica. De fet, les trobades de la soprano de 53 anys amb un jove documentalista (Kodi Smit-McPhee) que vol filmar una pel·lícula titulada *La Callas: Los últimos días* semblen transcórrer al cor d'una estranya fantasmagoria. Resulta difícil no pensar en el cinema de Roman Polanski quan Larraín construeix amb enèrgica elegància les al·lucinacions que pateix la Maria, però el film no deriva en una espiral de degradació, sinó que la protagonista manté la dignitat intacta en tot moment. El record de la seva grandesa s'estén pel present com un eco massa poderós perquè la realitat present pugui atenuar-lo.

[...]

Seria temptador definir *Maria* com un rèquiem cinematogràfic, però resulta més apropiat pensar-la com una sonata, una peça musical que es construeix a partir de dos temes contrastants. En aquest sentit, el brillant guió de Steven Knight, col·laborador habitual de Larraín, desplega un fèrtil conjunt de dialèctiques i paradoxes que van pautant el relat. “La felicitat mai no ha produït una bella melodia”, reclama Callas, mentre que el metge que la visita (Vincent Macaigne) li exigeix que parlin “sobre la vida i la mort, el seny i la bogeria”. Tot i que l'escissió central del film és explicitada per un col·laborador musical de la protagonista, que després d'un assaig fallit afirma: “Aquesta que ha cantat és la Maria. Jo vull escoltar la Callas”.

De l'interior d'aquesta dialèctica entre la dona i el mite, sorgeix la monumental interpretació d'Angelina Jolie, que després d'anys dedicada a la direcció i a l'aparició en films intranscendents –el seu últim gran paper va ser el d'*El intercanvi*, estrenada el 2008–, lliura en *Maria* el que podria ser el millor paper de la seva carrera. En submergir-se de forma plena en el dolor i l'alienació del seu personatge, Jolie aconsegueix que l'espectador obli la seva escassa semblança física amb Callas. Fa l'efecte que l'actriu construeix el seu personatge des d'una comunió visceral. Quan Callas comparteix taula amb John F. Kennedy i li deixa anar, amb cert desgrat, que tots dos pertanyen al petit grup de persones “que podem anar on vulguem, però que mai no podem escapar”, un sent que Jolie està canalitzant a través de la Maria la seva pròpia veu. De fet, és la reticència de Jolie a deixar que Callas caigui al pou del patetisme la que immunitza la pel·lícula contra el paternalisme i la crueltat. De la mà de l'actriu, *Maria* esdevé un valuós estudi sobre la grandesa, que es pot perforar amb el temps, però que resisteix incòlume i eterna al panteó dels artistes convertits en mites.

Manu Yáñez - fotogramas.es - 29/8/2024